

10 otázek pro Gabriela Achoura

Gabriel Achour vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a studoval na University of London. Specializuje se na fúze a akvizice, a na nemovitostní projekty včetně projektů v oblasti dopravní infrastruktury. Gabriel Achour získal rozsáhlé odborné zkušenosti v mezinárodních transakcích a působil jako právní poradce na celé řadě transakcí při akvizicích významných českých průmyslových a energetických podniků. Gabriel Achour je rozhodcem Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky.

1. Co máte na své práci nejraději?

Baví mě řešit zajímavé věci a posouvat je dál, včetně překonávání a řešení věcí vyloženě problematických. Rád vidím konkrétní výsledky. Těší mě, když se pečlivě nadesignuje určitá transakce jako specifická cesta, po níž se jde a na konci je vidět konkrétní výsledek, ať už je jím například akvizice obchodní společnosti, výstavba nějakého komplexu či třeba syndikovaný úvěr. Pak mám moc rád a mnohdy se snažím aplikovat novátorský přístup, tedy hledání nových cest, které je třeba teprve prošlapat. Člověk nad tím sice stráví spoustu času a stojí ho to mnoho úsilí, navíc ani jedno z toho zpravidla není adekvátně honorováno, ale každý takový postup v sobě nese určitou přidanou hodnotu a znamená zisk dalšího know-how. Specifický vnitřní přínos to má také pro naši advokátní kancelář. Nebráním se ani řešení velmi konfliktních situací, dokonce bych řekl, že mě hledání cest v takové situaci, jakkoli to bývá náročné, vysloveně těší.

2. Největší pracovní úspěch?

Těžko říci, troufám si tvrdit, že zásadních úspěchů již máme za sebou celou řadu. Jako první mě však napadá jeden judikát, jehož podstatou je, že občané nemohou žalovat právní akty obcí pouze a jen z titulu svého trvalého pobytu v dané obci. To vnímám jako velký úspěch, ačkoli až v rámci podaného odvolání. Pokud by se toto nepodařilo, fakticky by mohl žalovat každý vše, což by ve svém důsledku vedlo z obchodněprávního hlediska kromě jiného k rozvratu a destabilizaci

investic. Navíc práce spojená s tímto případem byla nesmírně zajímavá, postavená primárně na nutnosti kvalitní argumentace a s tím spojené detailní znalosti zahraničních právních úprav.

3. Jak často Vás ve vašem oboru něco překvapí?

S postupujícími roky praxe zjišťuji, že věcí, které by mě vysloveně překvapily, už mnoho není. Ohlédnu-li se zpět, pamatuji si, že jako advokátního koncipienta mě překvapovalo zejména to, že partneři velkých advokátních kanceláří měli málokdy tendenci hledat novátorská řešení. Vždy jsem čekal na tu super myšlenku, na ten skvělý nápad, ale ony nepřicházely. Slýchal jsem, až na čestné výjimky, spíše fráze. Až později jsem pochopil, že partneři v advokátní kanceláři nemají hrát primárně tuto roli. Nicméně přiznám se, že mě to jako koncipienta dost udivovalo. V poslední době mě překvapují, a to vesměs dokonce pozitivně, soudci českých soudů a jejich přístup k pracovním úkolům. Zdá se, že postupně významně ubývá formalismu, naopak přibývá důrazu na materiální stránku problému, mladší soudci již nejsou tak bojácní a snaží se v řešených kauzách jít po skutečné podstatě věci. To je jistě pozitivní trend.

4. Kdo nebo co nejvíce ovlivnilo Váš profesní život?

Těch osob je více, studoval jsem také v Londýně, proto mám řadu přátel i mezi zahraničními právníky a inspiračních zdrojů, resp. lidí, kteří mě výraznějším způsobem profesně ovlivnili, je poměrně dost. Pokud bych však měl říct jen jedno české jméno, pak určitě JUDr. Tomáš Brzobohatý. To je podle mého názoru právní génius. Pak vnímám jako zásadní vliv práva Německa a Švýcarska. Studium těchto právních systémů je mým koníčkem, v jejich legislativě hledám (a leckdy i nacházím) odpovědi na nejrůznější odborné otázky. Také jsem určitě hodně ovlivněn právními názory docenta Melzera a docenta Téglu, jejich komentáře a odborné články vždy pročítám velmi důkladně.

5. Co byste vzkázal mladým lidem, kteří uvažují o právnícké profesi?

Já bych nerad dospělým, byť mladým, lidem cokoliv radil. To by z mé strany bylo troufalé a pošetilé. Zkusím proto nabídnout jen pár svých postřehů, které však nikomu nevnucuji. Samozřejmě jsou ovlivněny tím, že se specializuji primárně na obchodní právo. Je to úžasný obor, který dá do života něco, co řada jiných oborů nabídnout nemůže. Mám teď na mysli hlavně získání všeobecného přehledu o všelijakých rizicích. Právníci mají otevřenou cestu do byznysu, různých představenstev a dozorčích rad. Díky své odbornosti se vyvarují mnoha chyb, které jiní, práva neznalí, nevědomky udělají. Zároveň je bude v některých krocích znalost práva brzdit, což také nemusí být na škodu.

Právo je obor, který je univerzálnější, než se na první pohled zdá. Dobrý právník proto mívá obecně využitelnou schopnost uvědomovat si, že věci nejsou jen černé nebo bílé. Že existují různé světy, svět před oponou i za oponou. Mladší kolegové si musejí zvykat, že právo není jen to, co je napsáno v zákonech, ale že daleko důležitější je to, co tam napsáno není, nebo to najdete jen mezi řádky. Doporučil bych proto (a mnozí budoucí právníci k tomu jistě postupem času sami dospějí) zdržet se rychlých soudů a povrchních úsudků o komkoliv a čemkoliv, protože věci bývají zpravidla trochu jiné, než jak se na první pohled jeví. Někdy mám také pocit, že v právní komunitě dochází k jakési adoraci práva a právníků samotných, k přecenění role a pozice právníka v dnešním světě. Kdo je právník, jako by snad byl něco víc než ostatní. Je třeba si uvědomit, že právo je jen prostředek a nástroj, navíc poměrně nedokonalý, a právníci jsou pouze vykonavatelé. Chce to tedy pokoru.

Důležité také je, aby se budoucí kolegové nebáli práce. Napsat kvalitní smlouvu nebo stanovisko je především řemeslo. Je třeba se to naučit, mít dostatek příležitostí ke zdokonalení a vše si

odpracovat. Pokud jde o obchodní právo, považuji také za dobré si uvědomit, že skutečné centrum obchodu není a nikdy nebude v Evropě. Pokud se tedy budoucí právníci chtějí věnovat obchodnímu a finančnímu právu na té nejvyšší úrovni, bude třeba jít jinam, nejlépe do Asie. Siločáry světového obchodu se mění, to centrum je zkrátka jinde.

6. Proč jste se rozhodl stát právníkem?

Dobrá otázka. Pocházím z lékařské rodiny, ale bohužel (nebo možná naštěstí) nesnáším pohled na krev. Studium na lékařské fakultě tedy pro mě nepřicházelo do úvahy. Ani právo pro mě však nebylo jednoznačnou první volbou, určitě to nebylo tak, že bych byl do práva nějak zvlášť zapálený třeba v době svých středoškolských studií. Také si o sobě nemyslím, že bych byl nadán nějakým vyšším smyslem pro spravedlnost, který by mě vedl touto cestou. Navíc důsledně rozlišuji mezi různými formami spravedlnosti, kde ta právní je jednoduše jednou z nich, a to značně limitovanou. Studenti a absolventi zejména pražské právnické fakulty si z přednášek teorie práva kromě dnes již legendární hlášky profesora Gerlocha „právo je multidimenzionální fenomén“ jistě pamatují také základní poučku, že „právo je minimum morálky“. Pojmy jako právo, morálka a spravedlnost je tedy nutno nezaměňovat. Když nad tím tak přemýšlím, moje volba stát se právníkem tedy byla vlastně jen souhrou náhod.

7. Kdo Vás v životě - tom pracovním i soukromém - nejvíce motivuje?

V pracovním životě samozřejmě moji kolegové, zejména, mají-li zajímavé a neotřelé nápady, jak zdárně řešit jednotlivé právní problémy, a také spokojený a dobře platící klient. V soukromém životě jednoznačně rodina. Nebýt mé úžasné manželky, nemohl bych se firmě věnovat s takovým nasazením.

8. Ideální způsob relaxace?

Odpočinek ve finském dřevěném srubu, není nic lepšího! Finské dřevěné sruby se staví z polární borovice, což je úplně jiný strom než ta „naše“ borovice. Je hustší a dřevo je tvrdší, protože roste v jiných klimatických podmínkách. Má také specifickou vůni. Finové mají krásné přísloví, v překladu něco v tom smyslu, že pokud je člověk nemocný, má jít k lékaři, pokud nepomůže lékař, pak má jít na sluníčko, a pokud ani to nepomůže, pak si má postavit dřevěný dům. Obecně mám rád přírodu, lesy, řeky, hory...to je moje. Není moc času, ale les, to je absolutní balzám. Poslední dobou relaxuji i s malířským štětcem a plátnem. Také si odpočinu, když přijde někdo z přátel na návštěvu a povídáme si o architektuře, probíráme třeba dílo mého oblíbeného a nedostižného Alvara Aalta, Franka Lloyd Wrighta, nebo i profesora Jaroslava Fragnera včetně jeho interpretace díla právě Franka Lloyd Wrighta, to jsem ve svém živlu. Obdivuji práce Vladimíra Grégra, to je český génius, jeho stavby v romantickém stylu jsou nádherné, zejména na Barrandově. Jeho tragický osud je mementem. Vždy přemýšlím o tom, jak tito velcí mistři uvažovali, proč a jak umisťovali stavby, jak je řešili dispozičně a z pohledu celkové kompozice a vyznění. Mě určitě neosloví bílé krychle nebo kvádry, to není můj styl. Nesmím zapomenout ani na výtvarné umění, Sýkora, Boštík, Šimotová, Mirvald a Janoušková, to jsou ikony. Pak mám rád hlubší diskuse na téma automobilového designu. Ty jsou zpravidla mnohahodinové, týkají se předvídání trendů vývoje. Můj okruh zájmů je tedy poměrně rozmanitý. V neposlední řadě si nesmírně cením jakékoli volné chvíle strávené s mojí manželkou a našimi syny. Můj volný čas také částečně vyplňují naši dva psi. Musím říci, že dají dost zabrat, ale je s nimi velká zábava, až řekl bych „odvaz“.

9. Čím byste byl, kdybyste nebyl právníkem?

Asi diplomatem nebo architektem. Nevylučuji, že automobilovým designérem nebo malířem. Vždy

jsem se také intenzivně zajímal o historii diplomacie a mezinárodních vztahů. Ta škála je hodně široká. Každopádně potřebuji tvůrčí práci, nudí mě stereotyp. Určitě bych tedy zvolil takovou, při které bych se nenudil. Ostatně, ač se to možná na první pohled nezdá, nuda se dá potírat i v právníčině. Někdy, když jsem na jednání a vidím všechny ty seriózní právnické tváře, napadne mě diskusi trochu oživit nebo ji posunout úplně jinam. A to se někdy opravdu bavím. Ale nedám to na sobě znát.

10. Jací lidé vás nejvíce dokáží rozčílit?

Já se zase tolik nerozčiluji, postupem času jsem pochopil, že to zpravidla nikam nevede. Obecně mě ale pořád ještě dokáže zdravě naštvat lenost a alibismus. Pak špatně snáším lidi nelояální nebo dokonce vysloveně podlé. Umím se přenést přes mnohé a ledasco jsem schopen odpustit, podrazáctví a podlost ale neberu. Pak mě iritují pochlebovači, naopak mám rád lidi zdravě kritické. Dobře zformulovat a druhému správně podat relevantní kritiku je umění. Někteří lidé trpí přehnanou sebedůvěrou a pocitem jakési nadřazenosti. Čím dál více si uvědomuji, že skuteční profesionálové se chovají úplně normálně, často vyloženě nenápadně, nemají žádné manýry, nepotřebují si nic dokazovat.